

Doma.

Príšel nazaj sem . . . Tam v širokem sveti
 zamán sem trudil se veselje piti,
 zamán v veselju tebe pozabiti
 in nadam vsem za vekomaj umreti.

Glej nade te, ko po viharju cveti,
 ki željno solnca čakajo ubiti,
 da bi jih moglo zopet oživiti,
 so tebe v tihem čakale trepeti!

Zdaj vstajajo . . . tak trudne vse in vele
 se dvigajo do luči zaželjene,
 da bi cvetele spet, da bi živele . . .

A če imaš kaj vsmiljenja do mene,
 ubij jih, draga! . . Čemu bi trpele
 življenje dolgo to, neutešene.

A. Gradnik.

Idila.

Štiri leta, dolga leta
 služil sem mu jaz;
 hoj, da ste pri delu mene
 videli tačas!

Zgodaj, ko rosila rosa,
 solnce za goró —
 pa klobuk sem del na glavo,
 koso na ramó . . .

Še je spala lepa Minka
 v postelji sladkó —
 jaz klobuk sem del na glavo,
 koso na ramó.

Pastirica — lepa Minka,
 plave nje oči —
 ne, pod našim farnim zvonom
 lepše najti ni!

Ali čujte! Ko v nedeljo
 pasla je ovcé,
 pa priteče lepa Minka
 k meni iz goré:

»Pasem vrh Gorice ovce —
 vse jih izgubim;
 daj, pomagaj mi, da ovce
 spet nazaj dobim!«

In poiskal sem ji ovce . . .

»A plačilo zdaj ? !«

In zardela kot še nikdar

Minka je tedaj . . .

B. Baebler.